

LE ENO JE POTREBNO

Moje počitnice

Zakaj si vsi tako želimo počitnic, prostih dni, dopusta? Delo in služba sta napor, zato nam Bog pošilja vsak dan ritem dneva in noči, čas dela in čas počitka.

Tudi svojim učencem je Jezus rekel: »Pojdite na samotni kraj in se nekoliko odpočijte,« in tudi sam je šel na samotni kraj in tam molil.

Trume vozil s polno prtljage se v poletnih mesecih premikajo po cestah na določen kraj, da bi doživeli in izkoristili ta čas, ki ga načrtujejo morda že celo leto. Mnogi morda brez misli na Boga, brez hvaležnosti za vse, kar nam daje zastoj: hribe, morje, reke in gozdove; tako gredo utrujeni, naveličani spet v naporene službene dneve.

Počitnice naj bodo moja priložnost, dar Boga, da si nekoliko zamenjam svoj vsakdan, da v vsem, kar me obdaja, hvalim Boga, se srečujem z ljudmi, ki so po Božjem načrtu moji bratje in sestre.

Več let sem s svojimi sorodniki, bratom Tonetom in sestro Polono ter njenim možem Mihom preživel dopust na morju. Tam sem v lepem medsebojnem vzdušju doživel lepe trenutke, ko smo skupaj molili, se pogovarjali, sončili in obujali spomine iz otroških in družinskih časov. Odkrivali smo, kako se nam čas izteka in da se ob življenjskih skrbih, načrtih in naporih hitro staramo.

Kar nekajkrat sem na morju zbolel in odkril sem, da klima na morju ni za moje zdravje. Vročina podnevi in ponoči, komarji ... Večino časa sem bil pri knjigah in bral, za kar med letom ni bilo časa. Tak dopust mi je postal kar breme.

Letos sem se odločil, da bom ostal doma, v miru, saj so mnogi odšli. Hodil bom v naravo – v gozd. Tu odkrivam, da mi prija ta zrak, ob koristnem delu pa se sprostim in naužijem svežega zraka med petjem ptic.

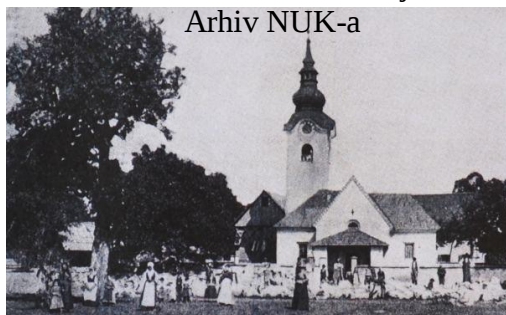

Po počitnicah bom videl, koliko mi bo ta zamenjava koristila. Počitnice so tudi to, da zamenjamo za nekaj časa svoje vsakdanje okolje. Pa Bog z nami.

Župnik Janez

»Marija naj se vrne v srce vsakega izmed nas!«

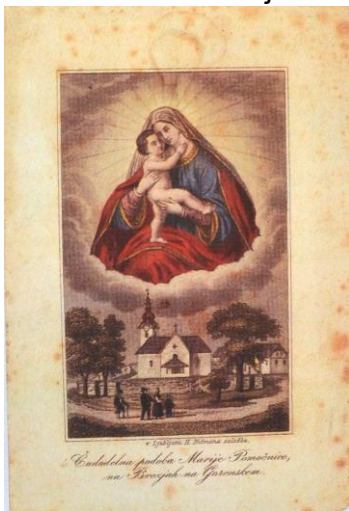
Stara cerkev sv. Vida na Brezjah. Foto:

Na Brezjah so v četrtek, 15. 6., praznovali trojni praznik. V prvi vrsti praznik Svetega Rešnjega Telesa in Krvi, potem praznik zavetnika cerkve, sv. Vida, romarska cerkev pa je praznovala tudi 70. obletnico vrnitve milostne podobe Marije Pomagaj na Brezje. Nadškof, msgr. Stanislav Zore, OFM, je v nagovoru

primerjal Marijino pot in pot njenih častilcev v II. svetovni vojni. Tako kot mnogi častilci je namreč tudi Marija odšla v »begunstvo«. Nadškof je vrnitev milostne podobe na Brezje tudi aktualiziral. »Povabim vas, dragi Marijini častilci in dragi romarji, da, kakor se je Marija takrat vrnila sem, na Brezje, v svoj dom, tako naj se Marija vrne v naše domove, družine, najprej pa, naj se vrne v srce vsakega izmed nas!« Marija, po nadškofovih besedah, želi biti doma v srcu svojih otrok. Zato je zbrane povabil, naj svoje srce ozaljšajo tako, kot je bilo ozaljšano svetišče ob vrnitvi Marije Pomagaj na Brezje.

Celoten posnetek nagovora nadškofa najdete na spletni strani Radia Vatikan.

Podobica prvotne brezjanske Marije Pomagaj. Foto: Arhiv NUK

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16)

Bog vsakega človeka kliče k svetosti.«

God: 27. junij

Sv. Ema Krška, ki ji je bil kot eni največjih zemljiških posestnic 11. stoletja podložen dobršen del slovenskega ozemlja na Koroškem in Štajerskem, je bila prisrčno povezana s slovensko zemljo in njenimi prebivalci.

Poromali ste v Krko, k tej častitljivi Marijini cerkvi in na grob svete Eme. Tudi Slovenci že dolgo častijo sveto Emo: mnogo slovenskih romarjev je že priromalo v Krko. To izročilo vi danes nadaljujete, ko se udeležujete šestega romanja treh dežel.« S temi besedami je papež Janez Pavel II. v soboto, 25. junija 1988, pozdravil okoli

70.000 romarjev, med katerimi je bilo vsaj 20.000 Slovencev s Koroške in iz vseh treh slovenskih škofij, zbranih na prostranem polju ob Marijini cerkvi v Krki. To veličastno svetišče je dala graditi koroška kneginja sveta Ema in v samostanu ob njej je umrla.

Leta 1287 so njene posmrtno ostanke slovesno prenesli v grobnico, postavljeno v kripti cerkve v Krki. To dejanje je pomenilo potrditev njenega svetniškega češčenja. Takrat so praznovanje njenega godu postavili na 27. junij. Na pobudo avstrijskih in slovenskih škofov je rimska kongregacija svetih obredov pristala na živo prepričanje zlasti vernih Slovencev, da je sveta Ema njihova mogočna priprošnjica pri Bogu, kakor jim je bila v življenju materinska dobrotnica.

Trdnega zgodovinskega dokaza, kdaj se je Ema rodila in kakšnega rodu je bila, nemškega ali slovenskega, nimamo. V tistih časih namreč v ljudeh še ni bilo kakšne zavesti o narodni pripadnosti. Po starem izročilu naj bi Ema zagledala luč sveta leta 983 na gradu Pilštajn na Kozjanskem. Čeprav je bila plemiškega rodu, se je počutila domačo med preprostimi in revnimi. Na rodbinskih posestvih v Posavju in na Koroškem so bili podložniki večinoma Slovenci. Mlado Emo so starši poslali na nemški dvor, da se nauči uglajenega vedenja in da se

primerno izobraziti. Ob cesarju Henriku II. in cesarici Kunigundi, ki ju Cerkev časti kot svetnika, je tudi sama rasla v veri in svetosti.

Na dvoru je Ema Pilštajnska srečala Viljema, mejnega grofa Savinjske marke, svojega bodočega moža. Viljem in Ema sta bila upravitelja precejšnjega dela sedanjega slovenskega ozemlja. Bila sta blaga in ljudem naklonjena zemljiška gospoda. Živela sta v skladnem zakonu, toda njuna družinska sreča je trajala le malo časa. Imela sta dva sina: Viljema in Hartviga; slednji je umrl že v otroških letih. Potem je Ema izgubila moža. Ni trdnih zgodovinskih poročil, kdaj, kje in kako je umrl. Po tedanji navadi je za moževo dušo poskrbela tako, da je dala sezidati več cerkva, kjer so molili za pokojnika (med drugim v Šentrupertu na Dolenjskem ter v Vidmu ob Savi). Leta 1035 je v bojih za oblast med cesarjem in samopašnim velikašem Adalberonom padel še njen sin Viljem.

Ko je Ema ostala sama, se je odrekla vsemu in je začela velikodušno razdeljevati svoje imetje v korist ljudstva in Cerkve. Njeno največje delo je bil samostan benediktink v Krki na Koroškem. Samostanska cerkev žalostne Matere božje, ki je še danes priljubljena božja pot, je bila posvečena leta 1043. Leta 1072 je samostan v Krki postal sedež novoustanovljene škofije (od leta 1786 ima sedež v Celovcu, še vedno pa se imenuje krška). V tem samostanu je Ema preživela zadnja leta svojega življenja. Redovnica sicer ni postala, pač pa je živela v redovniški skupnosti in se udeleževala molitev. Umrli je najbrž po letu 1045.

Vztrajno, devet stoletij trajajoče češčenje svete Eme med Slovenci je bila podlaga njene uradne razglasitve za svetnico leta 1938. Lahko rečemo, da je sveta Ema na nek način »prva slovenska svetnica«. Slovenci so vedno radi romali na grob svete Eme v Krko. O njenem češčenju pričajo tudi mnoge cerkve, posvečene njej, zlasti na Koroškem in Štajerskem. Tudi krstno ime Ema, Emica na Slovenskem kar pogosto slišimo.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Gremo spat.
Bog je zlat,
gremo gledat, kaj Marija dela.
Marija verne dušice napaja.
Pojmo še mi,
da bo še nas napojila
pa v sveti raj posadila.

Sveti angel
Sveti angelj, lahko noč,
ti me varuj celo noč,
če to noč umrl bom,
dušo sprejmi v Večni dom.
V miru Božjem naj zaspim,
zadnjo besedo, Jezus, naj
spregovorim.

Amen.

ZLATI OČE NAŠ

Zlati Oče naš, pojdimo spat.
Bog je zlat.
Na to posteljo, na ta grob,
s križem ležem,
s križem vstanem.
Križ me varuj do polnoči,
Angelj varuh po polnoči.
Devica Marija do belega dne.
Jezus Kristus noč in dan,
njegovih pet krvavih ran.
Se živega najdem,
Bogu hvalo dam,
se mrtvega najdem,
Bogu dušo dam.
Amen.

Povedala in zapisala ga. Danica K.

Prtljaga življenja

S prvim vdihom se je začelo življenjsko potovanje
in v kovček življenja so mi naložili raznovrstno kramo
poleg uporabnih stvari.

S to prtljago hodim po poteh življenja,
se učim odhajati od vsega, kar ponižuje srce,
in se veselim počitnic duše.

Drugič v kovček nalagam nove in nove stvari,
za katere ne vem, če bodo sploh uporabne,
a za vsak primer.

In spet drugič mi je vsa krama pretežka
in ko imam vsega poln »kufer«,
bi ga najraje vrgla proč in začela znova.

A vedno znova se zavem,
da morda res potujem s starim kovčkom.

A vsak dan imam priložnost, da zamenjam prtljago.

Da obrabljeno in neuporabno odložim
in star kovček napolnim s stvarmi, ki so res uporabne;
ali ga preprosto napolnim s pisanimi oblekami,
ki dišijo po rožah.

Tadeja Gnezda

Gmaj'nška mama

Njo, Gmaj'nško mamo, sem postavila na prvo mesto. To si zasluži. V moje otroško življenje je vstopila zelo zgodaj. Do koder mi seže spomin. Prihajala je k nam in pomagala pri delih na polju in travnikih. Visoka, sloka ženska. In glasna. Živela je na obrobju vasi, na gmajni, v revni kajži z invalidnim možem. Kmalu ji je umrl in ostala je sama. Še več je bila zdoma, še bolj sama. Hodila je od hiše do hiše in pomagala, še raje veselo klepetala, pripovedovala zgodbe in jih prikrojila glede na dobro ali slabo voljo vaščanov. Ko so se je naveličali, je odšla dalje.

Bila je vesel človek, veliko pesmi je znala zapeti ali recitirati. Njena duša je bila iskrena. Kar je zaslužila, je shranila v globoko pošit žep. Pogosto

je vanj še kaj dodala na poti domov. Menila je, da so plačniki skopi in Bog tega tako in tako ne bo zameril. Ker imajo več kot ona.

Vaški otroci smo jo imeli radi, ker je bila na poseben način kljubovalna, šaljiva in uporna. Svoje pripetljaje je pripovedovala kot nekakšen popotni govoreči časopis. Svojih težav so imeli vaščani dovolj, zato so jo kaj hitro odslovili.

Takrat se je ustavila pri nas doma, da bi dokončala pripoved o svoji usodi. Povabljen je bila na večerjo ali pa tudi ne. Ostala je, vesela, samo da ji ni bilo potrebno kuhati. Poskušala je moje ponesrečene ali uspele kuharske izdelke in jih hvaležno jedla. Na koncu se je zahvalila Bogu, dvignila roki kvišku, če je bila večerja dobra, tudi zavriskala. Meni, mladi ustvarjalki, je bilo všeč njeno veselje. Opazila je to in še nekajkrat zatem ponovila.

Na njenem telesu so posebej izstopale velike, grčave roke. Znale so močno udariti ob zemljo, dvigniti težko breme ali pa nežno dvigniti otroke. Znale so tudi pobožati. Čutil si njeno tršato telo v pričakovanju pohvale in pozornosti.

V kolikšni meri je oboje dobila, ne vem. Leta so ji prinesla precej križev in težav, tako da jo je hči vzela k sebi v mesto. Težko je ujeti svobodnega ptiča in od njega pričakovati petje. Ona je bila ta ptiček, ki je hrepenel po domu in svobodi.

Tedaj sem bila že v najstniških letih in manjkala mi je. Nisem pozabila njenih pesmi, obiskov, otroškega pričakovanja.

Pisma so bila edina povezava med njo in mano. Potovala so do mesta in nazaj. Bila so sporočila, dogodki, opisovanje njene hišice. Nič več ni bila kot prej. Obnovili in prenovili so jo.

Njena pisma so vsebovala veselje, saj je preko mojih videla svoj dom. Bila so najina skrivnost, dovolj velika za obe. Mlado in staro življenje. Eno je pričelo dozorevati, drugo kljub pomoči pešati. Potrebovali sva se in razveseljevali druga drugo.

Ujetega ptiča tožba je počasi ugašala in njena zadnja želja, da se poslovijo od svoje »gmajne«, jo je pripeljala nazaj. Tedaj sem že hodila v zdravstveno šolo, tako da sem jo lahko tudi na ta način razumela in ji pomagala.

Bila je zopet srečna, vendar je sijaj lica bledel, luč v očeh ugašala. Bila je moja prva prijateljica in ta me je zapuščala.

Smejala in jokala se je obenem. To zmorejo le otroci v svojih čistih srcih. Še vedno je bila to. Nisem še bila pripravljena sprejeti njenega odhoda. A trenutek, ko je zaprla oči in odšla, je prišel.

Označila je mojo mladost, zato nisem ostala ravnodušna. Njen odhod mi je vzel osebo, s katero sem bila zaupljivo povezana.

Njeno sporočilo sem dolgo časa nosila s seboj in poizkušala poiskati odgovor. Odmikal in približeval se mi je, dokler se me ona ni dotaknila in zavriskala v meni.

Iz knjige Majde Jarem Brunšek, Zaznamovale so me

SPOMINSKE DROBTINICE

Romanje katoliških domov na Brezje

Ne vem datuma romanja na Brezje, pa to ni pomembno, saj tudi za smrt ne vemo datuma ... Bistveno je, da smo se imeli zelo lepo. Ob devetih smo vstopili na avtobus in že smo bili na avtocesti proti Brezjam.

Tam smo pričeli s sveto mašo, potem pa je bilo druženje stanovalcev vseh katoliških domov.

Zelo veseli smo bili snidenja z nekdanjim gospodom župnikom Tonetom Komparetom in z delovno terapevtko, ki je včasih delala v našem Domu, gospo Marjano Bizjak.

Namestili smo se pod šotorom ter odšli po obrok golaža in krofkov. To smo odnesli tudi stanovalcem, seveda pa tudi mi nismo ostali lačni.

Po okrepčilu pa se je pričelo družabno srečanje. Ob živi glasbi smo zapeli prenekatero pesem naše mladosti.

Tudi pogovori so stekli v sproščujočem vzdušju, pa tudi smeha in šal ni manjkalo. Na odhod domov smo kar pozabili, saj smo se z Brezjij poslovlili med zadnjimi, potem mi lahko verjamete, da nam ni nič manjkalo.

Vsem organizatorjem prav prisrčna hvala, saj je vsak dan, ki ga takole skupaj preživimo, dragocen, lep in vzpodbuden za stanovalce, zaposlene in prostovoljce.

HURA, DRUGO LETO PA
ZOPET NA POT Z MLADIM
ŠOFERJEM!

Marija K.

Koliko

Koliko ljubezni je potrebno, da zraste dete?!

Koliko objemov, preden odkoraka v svet?!

Koliko svete bližine,
da more otrok zaslutiti, da je svet lep?!

Dajem ti ljubezen, sin moj,
in ti rasteš od te ljubezni.

Naj se širi tvoje srce,
da boš tudi ti znal in zmoget ljubiti,
iskreno in srčno.

Objemam te, sin moj,
privij se v moje naročje
in napij se ljubezni za čas,
ko bodo nad tabo vihteli gorjačo
in ti pljuvali v obraz.

Bodiva skupaj v sveti bližini,
za čas, ko naju ločijo nujne razdalje,
da ovita v mehkobo sprejetosti
ne pozabiva, kako nama utripa srce.

Tadeja Gnezda

Večer pod lipo

vse prisotne: »Včeraj je bil najdaljši dan v letu, jutri bo god sv. Janeza Krstnika – kresni večer, danes pa nam naša lipa daje zavetje za že 4. večer pod lipo. Slovenci imamo lipo za svoj nacionalni simbol. Naši predniki so jih sadili pred cerkvami, ob cestah, hišah, na trgih in v središčih vasi. Lipa nam poleti daje prijetno hladno senco, ob cvetenju

omamno diši in vabi pridne čebele, nudi nam cvetje za odličen lipov čaj, pozimi pa veter ustvarja prijetne melodije, ko se podi skozi njeno golo krošnjo.«

Letos smo imeli prav posebne goste. Iz Bele krajine so prišli Preloški muzikanti. V Preloki je tradicija tamburašev dolga že skoraj 100 let. Skupina nadaljuje in ohranja tradicijo, ob tem pa dodaja tudi novosti, primerne današnjemu času. Ustanovitelj je bil že pokojni Jože Starešinič, ki je bil gonilna sila kulturnega napredka. Svoj prvi nastop so imeli 18. marca 2011. Do danes pa so imeli že več kot 350 nastopov. Sodelovali so z več zelo znanimi glasbeniki: Miho Ravnikarjem, Marijo Jerale, Tonijem Verderberjem, Slavom Plutom, klapo Bonaca, oktetom Konda in tudi Terezo Kesovijo.

Ples vedno druži in povezuje ljudi dobre volje. Folklorna skupina Rožmarin iz Vnanjih Goric pove, da verjamejo v to, da marsikatera skupina pleše bolje kot oni, da pa bi plesali rajši od njih, pa nikakor ne drži.

Najprej so se predstavili s tržaškim plesom. Nekoč so na tržaškem prirejali šagre oziroma veselice. Šagro je vodil vaški starešina, ki je tudi napovedoval plese. Plesalci so nam predstavili staro polkico, Stu ledi, Dopaši, Šetepaši, Denček in šaltin ter mazurko. V drugem delu pa plese z Barja.

Folklorna skupina Rožmarin iz Vnanjih Goric deluje že 36 let, do sedaj je v njej delovalo več kot 350 plesalk in plesalcev. Nastopajo doma in v tujini. Predstavili so se že v Nemčiji, na Švedskem, v Italiji, na Madžarskem, Češkem in celo v Bruslju. Skupina Rožmarin je najprej nastopala v izposojenih narodnih nošah, danes pa se lahko pohvali s kompleti slovenskih narodnih noš, ki so jih sami izdelali. Redno se uvrščajo na regijska srečanja folklornih skupin.

Ta večer pa nismo samo peli in plesali, ampak se tudi izobraževali. G. Janez Trček nam je predstavil maketo tradicionalne kmečke hiše, ki je bila nekoč značilna za našo notranjsko pokrajino. Skupaj s sodelavko Tino Korenč, ki je iz svojega muzeja prinesla in razstavila nekaj značilnih predmetov, posod in pripomočkov, ki so jih nekoč

uporabljali v taki hiši, sta predstavila njihovo namembnost. Med stanovalci pa je bilo slišati: »To smo tudi pri nas imeli, naš oče je tudi imel »babo« v hiši in pozimi delal štile ... mati so pa na kolovrat predli ...

In še nekdo je nastopil na tem čudovitem večeru – to je naša stanovalka ga. Marija Žerjal, ki se nam je predstavila z recitacijo pesmi VSAK ČLOVEK, ki jo je spesnil žal že pokojni Tone Pavček. Kaj pa je to takega, bo morda kdo mislil. Ga. Marija se je opogumila za svoj nastop kljub visoki starosti, saj se je pri svojih 85-ih letih naučila to pesem na pamet skupaj s sostanovalko go. Karolino Medvešček, ki je bila tudi ob njej za pogum.

Tako se je naš program približal koncu. G. Janez, naš župnik, je ob koncu še povedal, da je služboval kot kaplan v Beli krajini in so mu te pesmi znane in tudi plesno skupino je poznal. In oni njega. Kot duhovnik je služboval tudi na Brezovici in tako je dobro poznal tudi skupino Rožmarin. Le koga naš g. župnik ne pozna!

Preloški muzikanti so nam zapeli in zaigrali še nekaj zelo lepih pesmi, ki so pobožali naše duše v tistem prelepem večeru pod mogočno lipo.

Sledila je pokušina prave belokranjske pogače, ki so jo nastopajoči prinesli s seboj, in skromna pogostitev.

Hvala ge. Sabini, vsem nastopajočim, predvsem pa vsem zaposlenim, ki so naše stanovalce posedli in uredili za ta večer. Stanovalci pa so zaspali malo kasneje kot običajno, a z lepimi vtisi.

Leonida

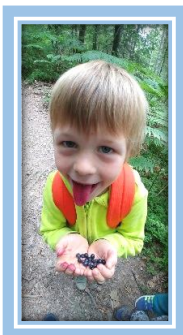
MAVRIČNA SOBA NA TABORU

V ponedeljek, 12. 6. 2017, smo se Mavrična soba iz Miklavževega vrtca z Uršo in Matejo odpeljali z avtobusom na tabor »Ob robu gozda« v bližini Domžal. Tam nas je pričakala čudovita idila: narava, lesene hiške, velik travnik, vrt, taborni ogenj in nasmejani animatorji. Odložili smo svoje potovalke in se namestili po hiškah. Otroci so si sami izbrali, s kom bodo spali. V vsaki hiški sta bile na voljo dve ali tri postelje. Za varnost ponoči pa

smo imeli vklopljene baby varuške.

Po končanem zajtrku smo odšli novemu dnevu naproti. Sprehajali smo se po gozdu, nabirali borovnice, se skrivali, si puščali sledi, se iskali, ob pomoči animatorja hodili po napeti vrvi, skakali po trampolinu in napihljivem gradu, obiskali bližnjo kmetijo, iskali škratkov zaklad, barvali smo si nohtke, sadili semena, zvečer pa pekli hrenovke ob ognju. Peš smo se odpravili v Arboretum Volčji Potok, kjer so nas presenetili veliki dinozavri. Pot nazaj se je malček zavlekla, saj smo zgrešili skrivni izhod iz Arboretuma in se zato znašli poleg golf igrišča. Zamotili smo se s pobiranjem žogic, ki so se znašle čez mrežo. Polni žepov golf žogic smo nato le našli pravo smer in se vrnili v naš tabor. Zvečer smo se odpravili na nočni pohod z baterijami, naš strah pa so pregnale kresničke, ki so nas ves čas pohoda spremljale in svetile v noč. Najpomembneje pa je bilo, da so bile vodene koze do zadnjega dne pospravljene v kovčku.

Otroci so se razvajali z domačimi jagodami, tete pa so razvajali z dobro kavico galerije Repanšek.

Po 4-ih dneh taborjenja smo se polni lepih vtisov vračali proti Logatcu, kjer so nas starši že nestrpno pričakovali.

Naše počitnice smo preživel kot pravi taborniki in tako dokazali, da smo zreli za v šolo.

Za tako bogato izkušnjo pred vstopom v šolo gre zahvala animatorjem Žigu, Saši Repanšek, Rožletu in Janu.

Imeli smo se noro fajn. Pa še kdaj!

Urša Menart Koprivnjak in Mateja Križman

Besedila nista lektorirana.

HURA, JUHU! Počitnice so tu!

Tudi v našem domu so nastopile nekakšne počitnice, sicer malo drugačne. Vse leto smo se srečevali in družili v skupinah enkrat tedensko in se imeli prav lušno. Konec maja smo se odpeljali na Brezje in se priporočili Mariji v varstvo. 13. junija pa smo se zbrali v Jožefovi dvorani na skupnem srečanju. Harmonikar iz glasbene šole nam je zaigral nekaj poskočnih viž, nato smo nadaljevali s tombolo. Kar ni hotelo biti dovolj številka za prve nagrade. Kako lepo je videti veselje v očeh, ko dobijo še tako skromne dobitke. Da pa nismo bili ne žejni in ne lačni smo tudi poskrbeli. Proti koncu smo še malo zapeli, povedali kakšno šalo in že je bil tu veseli konec popoldneva.

K. I.

Dragi svojci, skrbniki in vsi, ki berete te vrstice. Lepo pozdravljeni.

Vabimo vas na

TRADICIONALNO SREČANJE S SVOJCI,

ki bo

V SOBOTO, 19. 8. 2017, OB 10. URJ

Vsako leto pred iztekom počitnic organiziramo srečanje s svojci. To je čas, ko še neobremenjeni stopamo v novo šolsko leto, na delovna mesta in ko so še topli poletni dnevi, namenjeni druženju, piknikom in drugim aktivnostim v naravi ali doma.

Ob 10. uri bo predavanje dr. Andreje Poljanec

za svojce in obiskovalce,

od 11. ure dalje pa bo druženje pred domom.

Poskrbeli bomo, da vam bo lepo in da ne boste lačni.

Mi vas pričakujemo, veselite se z nami.

Pripravljalni odbor

AKTIVNOSTI V JULIJU in AVGUSTU

VSAK PONEDELJEK ob 9. uri: sprehod s stanovalci. Vljudno vabljeni vsi, ki bi lahko pomagali peljati stanovalce;

VSAK TOREK ob 9. uri: družabno – sladko dopoldne;

VSAKO SREDO, od 9. ure dalje: vodena vadba v Marijinem parku za cerkvijo;

TOREK, 15. 8. 2017, ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi – VELIKI ŠMAREN;

SOBOTA, 19. 8. 2017, ob 10. uri; SREČANJE S SVOJCI ;

ČETRTEK, 31. 8. 2016, ob 9.30 uri: ogled filma v Jožefovi dvorani;

ČETRTEK, 31. 8. 2016, ob 14. uri: praznovanje roj. dni;

PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pri spodnji križanki, ki ima obliko črke T so črke T že vpisane na svoja mesta.

Vodoravno: 1 Jezusov učenec, 8 velika hala, v kateri delajo delavci, 9 ime pevca Smolarja, 10 zeleni del pri repi in kolerabi, 11 kraj, kjer sta prebivala Adam in Eva, 13 Ana s spremenjenim koncem, 14 začetnici izumitelja Nikole Tesle, 15 točenje solz, 17 najslabša šolska ocena, 18 konec besede pot, 19 slovenska pevka zabavne glasbe Seršen, 20 prostor v cerkvi, kjer je pevski zbor.

1	2	3	4	5 T	6	7
8 T						
9				10		T
		11	12			
		13				
		14	T			
		15		16		
		17				
			18	T		
		19				
		20				

Navpično: 1 eden od staršev, oče, 2 spodnji del prostora, tla, 3 preprečevanje gibanja, 4 začetek imena Abrahamove žene Sare, 5 bodeči deli rastlin, iz katerih so naredili Jezusu krono, 6 jaz, ti, on, ???, 7 oblika ploda pri koruzi, 12 praznik svetega Antona, 16 vnetje sluznice v nosu, 19 sredina besede reka.

(mš)

Pravilno rešeno križanko oddaj v skrinjico v Marti ali sr. Leonidi, Tjaši ali Mateji.

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Frančiška Anka Žigon

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Star perzijski pregovor pravi: »Jokal sem, ker nisem imel čevljev, dokler nisem videl moža, ki ni imel nog.«

Tako preprosto je napihovati svoje težave in izgubiti izpred oči številne blagoslove, za katere bi morali biti neskončno hvaležni. Če svoj dragoceni čas podarite za prostovoljno služenje tistim, ki imajo manj kot vi, se boste redno opomnili na obilje, ki ste ga deležni v svojem življenju.

Prostovoljka

SMEJALNICA

KAKO RAZMIŠLJAJO MALČKI?

1. Nekoč sem bila tako bolna, da sem imela 40 kg temperature.
2. Kadar babico bolijo zobje, jih enostavno da v čašo.
3. Ko se je rodil moj mlajši bratec, so ga morali dati v akumulator.
4. Prebivalcem Sardinije rečemo Sardine.
5. Papež živi v Vakumu.

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.